

846011692

En ny Vise om Helgelandsmoen 1869.

Mel. I Aaret atten Hundrede fem og halvtreds.

1. I Maimaanedsdage i Aaret ni og treds,
Vi Hjemmet skal forlade og reise paa Eris;
Vi Afsted da tager med Mor og med Far,
Og allerfjofst med Vennen, ifald du nogen har, Hvor du var.
2. I Vikersund der samles vi af hallingdalkste Kor,
Linjen og Reserven, saa Flokken den blev stor.
Vi ind i Boden gif og Brændevin vi fik,
Thi Vikersund han ffjofte vi maa have lidt tillivs, Skal
vi trivs.
3. Paa Vikersund-Stationen vi toge da Afsted
Med Kjendinger og Andre, som vare samlet der.
Vi glade var i Sind og afsted vi foer som Vind,
Og speidende vi tittet til Helandsmoen hen, Som vort
Hjem.
4. Med Trænet til Aft vor Bestemmelse var,
Vi derfor over Fjorden til Helandsmoen tar.
Ja Nielsen, vor Furer, han lebed os saa kjær,
Og Alt gif med Orden, med Munterhed og Ro, Det
jeg tror.
5. Ved Hole vi samles og der vi Nummer faar,
Og derfra tilbage til Helandsmoen gaar.
Der blev vi stillet op og ransjeret hver Trop,
De Største blev paa Fløia, det ved enhver Mand godt,
Tror jeg nok.
6. Derefter vi til Doktoren massjerede ned,
For der at visiteres og saa vor Bæsteb.
Da dette var gjort, som gif meget fort,
Saa massjerede vi opigjen til vores nye Hjem, Vigefrem.
7. Der hengif nogle Dage, førend vi ordnet blev,
Og siden saa begyndte vor ustyldige Leg.
Det første vi tog paa var at lære at gaa,
Og siden gjøre Heltom og Marsjen tiltraa, Vigefaa.

V box 20:579

8. Vor Løitnant vi lærte at kende lidt og lidt,
Thi Ros fik vi aldrig, men Skrub fik vi lidt.
Naar det ei rigtig gaar, da haante han og svor,
Dog holder han god Orden og Alt vi rigtig faar, Ja
hver Taar.
9. Og vore Skærstanter jeg ei vil gaa forbi,
Thi de var saa snilde som de kunde bli.
Korporalerne ogsaa, en liden En nærpaa;
Hans Navn tror jeg var Berger, han skjæbte og slog,
Dette — .
10. Vor Kaptein vil jeg mindes med Glæde hver en Gang,
Som han i Tanken falder, det var en Ordensmand.
Et Hjerte som hans vil jeg ønske hver en Mand,
Som haver at befale i den militære Stand, Riffom han.
11. Vi lærte nu lidt efter lidt vore Greb,
Og strax vi i Marsjen vel øvede blev.
Vi gjorde vor Flid til hver eneste Tid,
Saa de ei kunde klage, men være ganske bli Til hver Ti.
12. En Udmars vi havde, der op til Klækken gjaldt,
Men Intet var af Vigtighed, som der foresaldt.
Vi hjem igjen tog og til Høllandsmoen drog,
Det vil jeg kun berette, vi ingen Fiende slog Paa vort
Tog.
13. Den anden Udmars gjælder til Sunnevolden hen,
Drammenseren det gjælder, thi han er Fienden.
Ja Poster blev udsat i hvert eneste Krat,
Og Meldinger gik stadig den hele ganske Nat Fra hver
Vagt.
14. Strax løsnedes Skud fra vor egen Feltvagt,
Og tre af vore Fiender til Fange blev tat;
Strax blev der Allarm med en Ild, som var varm,
Thi Ingen vil tilbage, Enhver vil vinde Seir. Hurra
Seir.
15. Paa Pladsen var bestandig hver Søndagsaften Spil,
Men Sanktehansdagen var dog gjævest ligevel.
Kaptein Thrane var en Mand, som mere os kan;
Han strøg selv Violinen som en brav Spillemand,
Spillemand.

16. Der blev danset og spillet til langt ud paa Nat,
I Ringerigets Piger vi fandt en kostelig Skat.
Naar Mørket falder paa og vi hjem skal gaa,
Vi Arm i Arm spadserer og Følge de faar, Hvor de
gaar.
17. En sørgelig Begivenhed hændte ogsaa her
Med en Rekrut ifra Al, som jeg vil fortælle Jer.
Han ned til Bryggen gik for at hente lidt Vand,
Men han fik aldrig mere at se det tørre Land, Staf-
fels Mand.
18. Hans Lig blev ikke fundet, endssjønt man søgte vel,
Han hviler nu paa Bunden, Gud tog vist hans Sjæl.
Hans Minde vistnok hver i Hjertet endnu bær,
Han yndet var af Alle; Befalende især Holdt ham kjær.
19. Nu nærmer sig de Dage, vi Selskab skal faa
Med vore Ungdomsvenner, som ogsaa herhen maa.
Gjensynet var kjær, de fortalte lidt af hvert,
Og begjærligen vi slugte alt, som os blev fortalt, Et
og Alt.
20. Brigade-Musiken vi ogsaa her mon faa,
Til vores store Glæde vi efter den kan gaa.
Og om Søndagsaftenen kommer mangan kjærlig Ven,
Som gjerne vilde have en Militær til Ven, Ja til Ven.
21. I Bataljons-Ørcifen vi skiftede Befal,
Til Kaptein fik vi Arentz og til Løitnant fik vi Hval.
Kapteinen var snild, Løitnanten var lidt vild,
De andre Befalende jeg ikke laste vil, Hver var snild.
22. Taalmodighed behøves for den har man Behov,
Skal vi forlade Leiren, saa maa vi have Lov.
Bestandig under Tvang falder Tiden ganske lang,
Snart skal vi herfra drage, det blir en Glædens Gang
Fra saa'n Tvang.
23. Ja Dagen den er kommen og vi skal monstre af
For Oberst-Løitnant Muntze, som være skal vor Stab.
Da dette var gjort, som gik meget fort,
Saa gjorde han en Tale og dermed var det gjort
Ganske fort.

24. Nu har vi da mønstret og leveret alt vi har,
Nu skal de ha' Tak for de Dage vi her var.
Nu har vi gjort af, saa nær som Hurra;
Det vil vi nu udbringe for alt vort Befal, Og for Hval.
25. Nu letter jeg paa Hatten og siger saa Adjo
Til dig min søde Pige, som været har min Mø.
Du faar finde dig i, at jeg ei hos dig kan bli,
Men at det kun var bare for en liden Tid, Jeg vil fri.
26. Og den, som Bisen synger, han grunder vistnok paa,
Hvem dette haver skrevet, og tænker som saa,
Det var en ussel Kar, som digtet det har,
Men jeg vil da tilføie, hans Lærdom liden var Til
den Kar.
27. Som Refrut han fungeret i Mæret ni og trebs,
Hans Navn vil de finde i de tre sidste Vers.
Ja fuld af Kraft og Mod og vover Liv og Blod
For Fædreland og Konge, hvis dette har Behov, Som
jeg tror.
28. Beretningen sandfærdig jeg haver fremført,
Som vistnok ogsaa Mange af Rygtet har hørt.
Jeg slutter saa min Sang, da Tiden falder lang,
Adjo nu Allesammen, jeg vandrer glad igjen Til mit
Hjem.

(Eftertryk forbydes).